

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 673

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 iulie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
825.	— Hotărâre pentru modificarea art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 34/1997 privind numirea unor guvernatori și guvernatori supleanți ai acestora în cadrul Fondului Monetar Internațional și Băncii Internaționale pentru Reconstrucție și Dezvoltare	2
848.	— Hotărâre privind aprobarea unor modificări în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, situate în județul Cluj, închirierea unor părți din imobilele 1191, 2833 și 3190 aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale și modificarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	2–3
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 30 din 25 mai 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	4–11
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI		
	Hotărârea din 16 noiembrie 2021 în Cauza Toma împotriva României	12–15

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 34/1997 privind numirea unor guvernatori și guvernatori supleanți ai acestora în cadrul Fondului Monetar Internațional și Băncii Internaționale pentru Reconstrucție și Dezvoltare

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 4 din Hotărârea Guvernului nr. 34/1997 privind numirea unor guvernatori și guvernatori supleanți ai acestora în cadrul Fondului Monetar Internațional și Băncii Internaționale pentru Reconstrucție și Dezvoltare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 4 martie 1997, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Guvernatorul supleant pentru România în Consiliul Guvernatorilor Fondului Monetar Internațional este ministrul finanțelor.”

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor,

Adrian Căciu

Guvernatorul

Băncii Naționale a României,

Mugur Constantin Isărescu

p. Ministrul afacerilor externe,

Cornel Feruță,

secretar de stat

București, 23 iunie 2022.

Nr. 825.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea unor modificări în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, situate în județul Cluj, închirierea unor părți din imobilele 1191, 2833 și 3190 aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale și modificarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 861 alin. (3) și art. 868 alin. (2) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și în conformitate cu prevederile art. 288 și 333 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă modificarea adreselor poștale ale imobilelor 2833 și 3190 aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1, ca urmare a înscrierii acestora în cartea funciară.

Art. 2. — (1) Se aprobă închirierea unor părți din imobilele 1191, 2833 și 3190 aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, în vederea amplasării unor automate de cafea și a unor automate de băuturi răcoritoare și produse fast-food.

(2) Închirierea părților din imobilele prevăzute la alin. (1) se face prin licitație publică, în condițiile legii.

(3) Contractele de închiriere se încheie pe o perioadă de 5 ani, cu posibilitatea prelungirii o singură dată, cu aceeași perioadă, prin act adițional, cu acordul părților.

(4) Prețul minim al închirierii este de 48 de euro/lună fără TVA pentru partea din imobilul 1191, 24 de euro/lună fără TVA pentru partea din imobilul 2833 și 24 de euro/lună fără TVA pentru partea din imobilul 3190, iar plata va fi efectuată în lei, la cursul de schimb valutar leu/euro stabilit de Banca Națională a României.

Art. 3. — Sumele obținute din închirierea imobilelor Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta prevăzute la art. 2 alin. (1) se varsă integral la bugetul de stat. hotărâre.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
p. Ministrul apărării naționale,
Eduard Bachide,
secretar de stat
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 29 iunie 2022.
Nr. 848.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilelor 2833 și 3190 aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale
la care se modifică adresele poștale ca urmare a înscrierii acestora în cartea funciară

Nr. crt.	Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Descrierea tehnică (pe scurt)	Persoana juridică ce are în administrare imobilul și codul unic de înregistrare	Adresa poștală a imobilului înscrisă în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului la data de 1.04.2022	Adresa actualizată a imobilului, conform cărții funciare	Cartea funciară actualizată/Nr. cadastral
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1	106671	8.19.01	Teren și construcții*)	Imobil 2833	Ministerul Apărării Naționale 4183229	Țara: România; municipiul Cluj-Napoca; Piața Ștefan cel Mare nr. 3	Țara: România; municipiul Cluj-Napoca; strada Piața Ștefan cel Mare nr. 1—3	CF nr. 325591 Cluj-Napoca Nr. cadastral 325591
2	106675	8.19.01	Teren și construcții*)	Imobil 3190	Ministerul Apărării Naționale 4183229	Țara: România; municipiul Cluj-Napoca; strada Dostoievski nr. 29	Țara: România; municipiul Cluj-Napoca; strada General Traian Moșoiu nr. 29	CF nr. 325589 Cluj-Napoca Nr. cadastral 325589

*) Conform prevederilor Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.718/2011 pentru aprobarea Precizărilor privind întocmirea și actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, instituțiile a căror activitate este organizată în baza unor legi speciale și care au bunuri cu date de identificare clasificate completează anexele la hotărârile Guvernului numai cu acele date care nu sunt clasificate.

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE
ale părților din imobilele 1191, 2833 și 3190 aflate în domeniul public al statului
și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, care se închiriază

Nr. crt.	Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea bunului imobil	Adresa	Elementele-cadru de descriere tehnică, nr. carte funciară/ nr. cadastral, valoarea de inventar a imobilului înscrisă în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	Elementele-cadru de descriere tehnică ale părților de imobile care se închiriază, nr. carte funciară/ nr. cadastral și valoarea de inventar	Persoana juridică în administrarea căreia se află imobilul
0	1	2	3	4	5	6	7
1	106669 — parțial	8.19.01	Imobil 1191 — parțial	Județul Cluj, municipiul Cluj-Napoca, Piața Ștefan cel Mare nr. 1—3	Teren și construcții* Carte funciară nr. 330528 Nr. cadastral 330528 Valoarea de inventar — 18.788.516 lei	Construcții Pavilionul A2 — parțial — Suprafața utilă = 2 mp — Valoare de inventar = 7.977,53 lei Pavilionul A3 — parțial — Suprafața utilă = 2 mp — Valoare de inventar = 0,74 lei Carte funciară nr. 330528 Nr. cadastral 330528	Ministerul Apărării Naționale CUI — 4183229
2	106671 — parțial	8.19.01	Imobil 2833 — parțial	Județul Cluj, municipiul Cluj-Napoca, strada Piața Ștefan cel Mare nr. 1—3	Teren și construcții* Carte funciară nr. 325591 Nr. cadastral nr. 325591 Valoare de inventar — 458.186 lei	Construcții Pavilionul A — parțial — Suprafața utilă = 2 mp — Valoare de inventar = 4,29 lei Carte funciară nr. 325591 Nr. cadastral 325591	Ministerul Apărării Naționale CUI — 4183229
3	106675 — parțial	8.19.01	Imobil 3190 — parțial	Județul Cluj, municipiul Cluj-Napoca, strada General Traian Moșoiu nr. 29	Teren și construcții* Carte funciară nr. 325589 Nr. cadastral nr. 325589 Valoare de inventar — 1.796.308 lei	Construcții Pavilionul A8 — parțial — Suprafața utilă = 2 mp — Valoare de inventar = 528,19 lei Carte funciară nr. 325589 Nr. cadastral 325589	Ministerul Apărării Naționale CUI — 4183229

*) Conform prevederilor Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.718/2011 pentru aprobarea Precizărilor privind întocmirea și actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, instituțiile a căror activitate este organizată în baza unor legi speciale și care au bunuri cu date de identificare clasificate completează anexele la hotărârile Guvernului numai cu acele date care nu sunt clasificate.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 30

din 25 mai 2022

Dosar nr. 664/1/2022

Completul compus din:

Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Elena Barbu	— judecător la Secția penală
Anca Mădălina Alexandrescu	— judecător la Secția penală
Eleni Cristina Marcu	— judecător la Secția penală
Dan Andrei Enescu	— judecător la Secția penală
Ana Hermina Iancu	— judecător la Secția penală
Alin Sorin Nicolescu	— judecător la Secția penală
Laura Mihaela Soane	— judecător la Secția penală
Andrei Claudiu Rus	— judecător la Secția penală

Pe rol se află soluționarea sesizării formulate de către Tribunalul Cluj — Secția penală, în baza art. 476 alin. (1) raportat la art. 475 din Codul de procedură penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă, în înțelesul art. 89 alin. (1) din Codul penal, este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei în ipoteza în care, pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere, s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) raportat la art. 473 alin. (8) din Codul de procedură penală și ale art. 36 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

La ședința de judecată participă doamna Adina Andreea Ciuhan Teodoru, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Eucarie Ecaterina Nicoleta, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit în cauză de către judecătorul-raportor, acesta fiind comunicat părților potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Totodată, s-a învederat că, drept urmare a solicitărilor formulate în temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere asupra problemei de drept deduse dezlegării.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, a acordat cuvântul în dezbateri.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, doamna procuror Nicoleta Ecaterina Eucarie, a susținut că în speță nu sunt îndeplinite condițiile de

admisibilitate a sesizării, întrucât problema semnalată de instanța de trimitere nu constituie o chestiune de drept în sensul art. 475 din Codul de procedură penală, care să determine activarea mecanismului de unificare a practicii judiciare.

Astfel, doamna procuror a subliniat că în contextul mecanismelor de unificare a practicii judiciare rolul instanței supreme nu este acela de a interveni în procesul de aplicare a legii în cazurile deduse judecății, ci doar de a oferi o interpretare a normelor legale, acolo unde acest lucru se impune ca urmare a modului lor de redactare și a existenței unor interpretări diferite.

Cu referire la sesizarea formulată de Tribunalul Cluj — Secția penală, doamna procuror a susținut că din modul de formulare a întrebării, precum și din argumentele prezentate în susținerea punctului de vedere, în speță, rezultă că instanța de trimitere urmărește a lămuri incidența anulării aplicării pedepsei reglementate de art. 89 alin. (1) din Codul penal în ipoteza în care pentru infracțiunea descoperită în cursul termenului de supraveghere s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei.

Totodată, din încheierea de sesizare a rezultat că inculpatului i-au fost stabilite definitiv, în două cauze distincte, două pedepse cu închisoarea pentru comiterea a două infracțiuni intenționate, a căror aplicare a fost amânată. Întrucât, la data judecării celei de-a doua cauze, instanța nu a cunoscut existența primei hotărâri prin care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei, remediul procesual aplicabil în cauză va fi cel reglementat de art. 582 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, ceea ce înseamnă că soluția ce ar fi pronunțată în cauză ar fi rezolvarea pe fond a cauzei deduse judecării.

În consecință, în raport cu aspectele expuse, doamna procuror a solicitat respingerea ca inadmisibilă a sesizării formulate de Tribunalul Cluj — Secția penală.

Constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, iar Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 9 februarie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 16.499/211/2021, Tribunalul Cluj — Secția penală a dispus, în baza art. 476 alin. (1) raportat la art. 475 din Codul de procedură penală, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

Dacă, în înțelesul art. 89 alin. (1) din Codul penal, este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei în ipoteza în care, pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere, s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei.

II. Expunerea succintă a cauzei

Prin Sentința penală nr. 954 din 9 octombrie 2017 a Judecătoriei Târgu Mureș (Dosar nr. 4.850/320/2017) s-a stabilit în sarcina inculpatului Ș.F. pedeapsa de 8 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal, fiind dispusă amânarea aplicării pedepsei pe durata termenului de supraveghere de 2 ani.

Conform înscrisurilor de la dosar (*sentința penală și copia de pe cazierul judiciar*), hotărârea penală de mai sus a rămas definitivă la data de 25 octombrie 2017 prin neapelare, dată de la care a început să curgă termenul de supraveghere de 2 ani, urmând să se împlinească la 24 octombrie 2019.

La momentul împlinirii termenului de supraveghere, conform art. 15 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 290/2004 privind cazierul judiciar, amânarea aplicării pedepsei de mai sus a fost scoasă din evidența cazierului judiciar.

Prin Sentința penală nr. 916 din 24 iunie 2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca (Dosar nr. 6.076/211/2020) s-a stabilit în sarcina inculpatului Ș.F. pedeapsa de 8 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal, fiind dispusă amânarea aplicării pedepsei pe durata termenului de supraveghere de 2 ani. Sentința penală de mai sus a rămas definitivă la data de 14.07.2021, prin neapelare.

Prin Sentința penală nr. 1.248 din 5 octombrie 2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca, în temeiul art. 582 alin. (1) din Codul de procedură penală, a fost admisă sesizarea formulată de Compartimentul de executări penale din cadrul Judecătoriei Cluj-Napoca.

În baza art. 89 alin. (1) din Codul penal s-a dispus anularea amânării aplicării pedepsei de 8 luni închisoare dispuse față de inculpatul Ș.F. prin Sentința penală nr. 916 din 24 iunie 2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca (Dosar nr. 6.076/211/2020), definitivă la data de 14 iulie 2021 prin neapelare, și, în consecință:

În baza art. 582 alin. (3) din Codul de procedură penală a fost condamnat inculpatul Ș.F. la pedeapsa de 8 luni închisoare, stabilită prin Sentința penală nr. 916 din 24 iunie 2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă la data de 14 iulie 2021, prin neapelare, pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal, care a făcut obiectul Dosarului penal nr. 6.076/211/2020.

În baza art. 88 alin. (3) din Codul penal s-a dispus revocarea amânării aplicării pedepsei de 8 luni închisoare dispuse față de inculpatul Ș.F. prin Sentința penală nr. 954 din 9 octombrie 2017 a Judecătoriei Târgu Mureș (Dosar nr. 4.850/320/2017), definitivă la data de 25 octombrie 2017 prin neapelare, și, în consecință:

În baza art. 582 alin. (3) din Codul de procedură penală a fost condamnat inculpatul Ș.F. la pedeapsa de 8 luni închisoare, stabilită prin Sentința penală nr. 954 din 9 octombrie 2017 a Judecătoriei Târgu Mureș, definitivă la data de 25 octombrie 2017 prin neapelare, pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal, care a făcut obiectul Dosarului penal nr. 4.850/320/2017.

În temeiul art. 40 alin. (2) raportat la art. 38 alin. (1) și art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal au fost contopite, potrivit tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni, pedepsele de mai sus (8 luni închisoare și 8 luni închisoare), aplicându-se pedeapsa de bază de 8 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din durata celeilalte pedepse (2 luni și 20 de zile), urmând ca inculpatul să execute pedeapsa rezultantă de 10 luni și 20 de zile în regim privativ de libertate.

Împotriva acestei sentințe a formulat contestație Ș.F., solicitând desființarea hotărârii atacate și respingerea sesizării

Compartimentului de executări penale al Judecătoriei Cluj-Napoca.

La termenul din data de 19 ianuarie 2022, la solicitarea contestatorului, Tribunalul Cluj a pus în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se statueze, de principiu, dacă „în înțelesul art. 89 alin. (1) din Codul penal este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei în ipoteza în care pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei”.

Prin Încheierea din data de 9 februarie 2022, instanța de trimitere a constatat îndeplinite toate cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și, ca urmare, a dispus sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (2) din Codul de procedură penală, a dispus suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Instanța de trimitere a precizat că, în înțelesul art. 89 alin. (1) din Codul penal, este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei în ipoteza în care, pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere, s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei.

Astfel, chestiunea de drept din prezenta speță vizează formularea art. 89 alin. (1) din Codul penal, conform căruia, în ipoteza în care, *pe parcursul termenului de supraveghere, se descoperă că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus amânarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, amânarea se anulează*, fiind discutabil dacă legiuitorul a avut în vedere aplicarea unei pedepse cu închisoarea sau doar stabilirea unei asemenea pedepse, raportat și la inadvertențele în aplicarea art. 89 alin. (2) din Codul penal, respectiv art. 582 alin. (3) din Codul de procedură penală.

În opinia instanței de trimitere, interpretarea gramaticală a textului de lege în discuție este insuficientă pentru identificarea voinței reale a legiuitorului, fiind evident faptul că dispozițiile art. 89 alin. (1) și (2) din Codul penal sunt divergente, în condițiile în care alin. (1) stabilește că pentru anularea amânării aplicării pedepsei este necesar ca pedeapsa pentru infracțiunea nou-descoperită să fi fost *aplicată*, iar conform alin. (2), ar fi posibilă ulterior anulării amânarea aplicării unei pedepse care a fost deja aplicată, ceea ce ar însemna că, de fapt, în condițiile alin. (1) era suficient ca pedeapsa pentru infracțiunea nou-descoperită să fi fost doar *stabilită*, cum este cazul în speța de față.

În aceeași ordine de idei s-a arătat că, în ipoteza în care s-ar accepta varianta că anularea s-ar putea dispune *doar dacă pedeapsa pentru infracțiunea nou-descoperită a fost aplicată*, alin. (2) al art. 89 din Codul penal ar fi lipsit de eficiență, deoarece, odată aplicată pedeapsa, nu ar mai fi posibilă amânarea aplicării acesteia.

Pe de altă parte, s-a reținut că interpretarea logico-sistematică a dispozițiilor art. 89 alin. (1) din Codul penal permite identificarea voinței legiuitorului pornind de la integrarea textului legal în logica generală a sistemului de individualizare judiciară a pedepsei și de la conexiunea lui cu art. 89 alin. (2) din Codul penal, fără îndoială intenția legiuitorului nefiind în sensul de a lipsi de eficiență acest din urmă text de lege, context în care s-a susținut că, pentru anularea amânării aplicării pedepsei, este suficient ca pedeapsa închisorii dispusă pentru infracțiunea nou-descoperită să fi fost *stabilită*.

Această abordare a fost apreciată ca fiind în consens și cu cele susținute de reprezentantul parchetului, în sensul că

anularea amânării aplicării pedepsei are drept scop remedierea situației juridice a inculpatului care trebuie repus în situația în care s-ar fi aflat dacă, la momentul judecării sale în Dosarul penal nr. 6.076/211/2020 al Judecătoriei Cluj-Napoca, s-ar fi cunoscut existența infracțiunii ce a făcut obiectul Dosarului nr. 4.850/320/2017 al Judecătoriei Târgu Mureș, respectiv că cea de-a doua infracțiune a fost comisă în termenul de supraveghere al amânării aplicării pedepsei dispuse prin Sentința penală nr. 954 din 9 octombrie 2017 a Judecătoriei Târgu Mureș.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 475 și art. 476 alin. (1) din Codul de procedură penală, tribunalul a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală cu această chestiune de drept.

IV. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală, cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție Curtea de Apel București, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Iași și Curtea de Apel Craiova, care, după caz, au făcut referire și la opiniile unora dintre instanțele arondate.

IV.1. Într-o primă opinie, aparent majoritară, regăsită în informațiile transmise de Tribunalul Bistrița, Tribunalul Maramureș, Judecătoria Baia Mare, Judecătoria Sighetu Marmăției, Tribunalul Sălaj, Judecătoria Jibou, Judecătoria Șimleu Silvaniei, Judecătoria Darabani, Judecătoria Botoșani, Judecătoria Suceava, Judecătoria Dorohoi, Judecătoria Rădăuți, Judecătoria Suceava, Judecătoria Câmpulung Moldovenesc, Judecătoria Moinești, Judecătoria Roman, Tribunalul Neamț, Judecătoria Piatra-Neamț, Curtea de Apel Timișoara, Tribunalul Arad, Judecătoria Reșița, Judecătoria Caransebeș, Judecătoria Oravița, Judecătoria Moldova Nouă, Tribunalul Timiș (opinia majoritară), Judecătoria Sănnicolau Mare, Judecătoria Lugoj (opinia majoritară), Judecătoria Timișoara, Judecătoria Năsăud, Curtea de Apel București, Tribunalul București, Judecătoria Călărași, Judecătoria Lehliu-Gară, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Giurgiu, Judecătoria Bolintin-Vale, Tribunalul Teleorman, Judecătoria Roșiori de Vede, Judecătoria Zimnicea, Judecătoria Turnu Măgurele, Tribunalul Brașov, Judecătoria Făgăraș, Judecătoria Rupea, Tribunalul Covasna, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Galați, Tribunalul Galați, Judecătoria Liești, Judecătoria Oradea (opinia minoritară), Curtea de Apel Craiova, Judecătoria Slatina, Judecătoria Caracal, Tribunalul Olt, Judecătoria Slatina, Tribunalul Gorj, Judecătoria Motru, Judecătoria Novaci, Tribunalul Dolj, Judecătoria Constanța, Tribunalul Constanța, Judecătoria Tulcea, Tribunalul Buzău, Judecătoria Pogoanele, Judecătoria Buzău, Judecătoria Alba Iulia și Judecătoria Aiud, s-a susținut că este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei în ipoteza în care, pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere, s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei, fiind suficient ca pedeapsa închisorii dispuse pentru infracțiunea nou-descoperită să fi fost stabilită, nu și aplicată.

În argumentarea punctului de vedere s-a arătat că, potrivit dispozițiilor art. 89 alin. (1) din Codul penal, dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar

după expirarea acestui termen, amânarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidiva sau pluralitatea intermediară.

Deși dispozițiile art. 89 alin. (1) din Codul penal au în vedere aplicarea unei pedepse prin cea de-a doua sentință, acest text de lege trebuie interpretat sistematic, în raport și cu prevederile alin. (2) al art. 89 din Codul penal, voința legiuitorului reieșind cu certitudine din acest ultim text de lege. Astfel, în ipoteza unui concurs de infracțiuni, dacă prin cea de-a doua sentință s-ar fi aplicat o pedeapsă pentru una dintre infracțiuni, nu ar mai fi fost posibilă amânarea aplicării pedepsei rezultante; or, voința legiuitorului este în sens contrar.

Textul alin. (1) al art. 89 din Codul penal nu poate primi interpretări diferite, după cum este vorba de o pluralitate de infracțiuni sub forma concursului de infracțiuni, a recidivei sau a pluralității de infracțiuni.

Ca atare, dacă se poate dispune anularea amânării aplicării pedepsei în urma descoperirii unei noi infracțiuni pentru care s-a stabilit o pedeapsă cu amânarea aplicării pedepsei (putând să se dispună din nou amânarea aplicării pedepsei cu privire la pedeapsa rezultantă), în ipoteza constatării unei pluralități de infracțiuni sub forma concursului de infracțiuni, atunci se poate dispune această soluție și în ipoteza constatării pluralității de infracțiuni sub forma recidivei sau pluralității intermediare descoperite de către organele judiciare abia în faza de executare (dar cunoscute de către persoana în cauză încă de la început).

IV.2. Opinia contrară a fost exprimată de Judecătoria Bistrița, Judecătoria Buhuși, Judecătoria Onești, Tribunalul Caraș-Severin, Judecătoria Giurgiu, Judecătoria Videle, Tribunalul Brăila, Tribunalul Botoșani, Curtea de Apel Oradea, Judecătoria Oradea (opinia majoritară), Judecătoria Aleșd, Judecătoria Carei, Judecătoria Negrești-Oaș, Tribunalul Mehedinți, Judecătoria Târgu Cărbunești, Judecătoria Târgu Jiu, Curtea de Apel Ploiești și Judecătoria Pătârlagele. În această opinie s-a susținut că nu este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei în ipoteza în care, pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere, s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei.

În argumentarea punctului de vedere formulat s-a susținut că nu se poate proceda la anularea amânării aplicării pedepsei în ipoteza în care, pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere, s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei, având în vedere dispozițiile art. 89 alin. (1) din Codul penal, respectiv descoperirea pe parcursul termenului de supraveghere a unei infracțiuni cu privire la care s-a dispus pedeapsa închisorii (aplicarea unei pedepse), coroborat cu dispozițiile art. 83 alin. (1) din Codul penal, potrivit căruia instanța dispune amânarea aplicării pedepsei, și, pe cale de consecință, nu se mai aplică pedeapsa principală.

Totodată, s-a susținut că, prin modul de reglementare a dispozițiilor art. 89 alin. (2) din Codul penal, intenția legiuitorului a fost de a remedia situația juridică a inculpatului, dar și de a oferi acestuia posibilitatea de a beneficia în continuare de amânarea aplicării pedepsei, ceea ce nu ar mai fi posibil dacă pentru infracțiunea nou-descoperită a fost aplicată o pedeapsă.

V. Examenul jurisprudenței în materie

V.1. Jurisprudența națională relevantă

În materialul transmis de curțile de apel au fost indicate hotărâri judecătorești relevante pentru problema de drept ridicată în speță.

Consacrarea opiniei majoritare se regăsește în următoarele hotărâri:

— Sentința penală nr. 1.063 din 12 decembrie 2019 pronunțată în Dosarul nr. 864/307/2019 al Judecătoriei Sighetu Marmăției;

— Sentința penală nr. 198 din 4 martie 2020 pronunțată în Dosarul nr. 2.974/307/2019 al Judecătorei Sighetu Marmăției;

— Sentința penală nr. 45 din 26 februarie 2020 pronunțată în Dosarul nr. 2.886/1.752/2019 al Judecătorei Jibou, definitivă prin neapelare;

— Sentința penală nr. 55 din 2 martie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 38/309/2022 al Judecătorei Șimleu Silvaniei, definitivă prin neapelare;

— Sentința penală nr. 34 din 9 martie 2020 pronunțată în Dosarul nr. 500/206/2019 al Judecătorei Câmpulung Moldovenesc;

— Sentința penală nr. 217 din 25 martie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 10.469/279/2020 al Judecătorei Piatra-Neamț;

— Sentința penală nr. 1.111 din 19 decembrie 2019 a Judecătorei Piatra-Neamț;

— Sentința penală nr. 623 din 29 octombrie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 1.697/295/2021 al Judecătorei Sănnicolau Mare;

— Sentința penală nr. 740 din 16 decembrie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 2.551/295/2021 al Judecătorei Sănnicolau Mare;

— Sentința penală nr. 2.597 din 28 septembrie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 196.016/325/2021 al Judecătorei Timișoara;

— Sentința penală nr. 1.680 din 3 iunie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 11.703/325/2021 al Judecătorei Timișoara;

— Sentința penală nr. 179 din 24 martie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 5.645/290/2021 al Judecătorei Reșița;

— Sentința penală nr. 717 din 25 octombrie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 6.194/300/2021 al Judecătorei Sectorului 2 București;

— Sentința penală nr. 208 din 25 martie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 24.129/300/2020 al Judecătorei Sectorului 2 București;

— Sentința penală nr. 349 din 1 iulie 2020 pronunțată în Dosarul nr. 2.384/300/2021 al Judecătorei Sectorului 2 București;

— Sentința penală nr. 1.323 din 4 iunie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 8.854/302/2021 al Judecătorei Sectorului 5 București;

— Sentința penală nr. 292 din 6 noiembrie 2020 pronunțată în Dosarul nr. 6.561/1.748/2020 al Judecătorei Cornetu;

— Sentința penală nr. 303 din 10 noiembrie 2020 pronunțată în Dosarul nr. 4.063/1.748/2020 al Judecătorei Cornetu;

— Sentința penală nr. 374 din 8 iulie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 15.624/1.748/2020 al Judecătorei Cornetu;

— Sentința penală nr. 150 din 29 octombrie 2018 pronunțată în Dosarul nr. 1.410/249/2018 al Judecătorei Lehliu-Gară;

— Sentința penală nr. 173 din 14 noiembrie 2018 pronunțată în Dosarul nr. 1.008/249/2018 al Judecătorei Lehliu-Gară;

— Sentința penală nr. 113 din 4 iunie 2019 pronunțată în Dosarul nr. 4.044/292/2018 al Judecătorei Roșiori de Vede;

— Sentința penală nr. 600 din 2 aprilie 2018 pronunțată în Dosarul nr. 29.134/197/2017 al Judecătorei Brașov;

— Sentința penală nr. 589 din 6 aprilie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 25.196/197/2017 al Judecătorei Brașov;

— Sentința penală nr. 221 din 17 august 2021 pronunțată în Dosarul nr. 2.643/226/2021 al Judecătorei Făgăraș;

— Sentința penală nr. 736 din 24 iunie 2020 pronunțată în Dosarul nr. 2.660/271/2020 al Judecătorei Oradea;

— Sentința penală din 13 octombrie 2021 a Judecătorei Constanța;

— Sentința penală nr. 1.447/2019 pronunțată în Dosarul nr. 8.493/211/2018 al Judecătorei Cluj-Napoca;

— Sentința penală nr. 553 din 2 octombrie 2017 pronunțată în Dosarul nr. 704/176/2017 al Judecătorei Alba Iulia;

— Sentința penală nr. 207 din 12 noiembrie 2020 pronunțată în Dosarul nr. 6.783/176/2019 al Judecătorei Alba Iulia;

— Sentința penală nr. 232 din 28 aprilie 2020 pronunțată în Dosarul nr. 339/176/2020 al Judecătorei Alba Iulia;

— Sentința penală nr. 597 din 12 noiembrie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 2.907/176/2021 al Judecătorei Alba Iulia;

— Sentința penală nr. 112 din 24 februarie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 4.797/176/2021 al Judecătorei Alba Iulia;

— Sentința penală nr. 165 din 23 martie 2022 pronunțată în Dosarul nr. 2.870/176/2021 al Judecătorei Alba Iulia;

— Sentința penală nr. 81 din 9 octombrie 2019 pronunțată în Dosarul nr. 832/294/2018 al Judecătorei Săliște;

— Sentința penală nr. 45 din 4 octombrie 2020 pronunțată în Dosarul nr. 1.117/294/2019 al Judecătorei Săliște;

— Sentința penală nr. 76 din 14 octombrie 2021 pronunțată în Dosarul nr. 1.261/294/2020 al Judecătorei Săliște;

— Sentința penală nr. 1.119 din 5 noiembrie 2021 pronunțată în dosarul nr. 4.095/221/2021 al Judecătorei Deva.

V.2. **Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție**

Prin Decizia nr. 24 din 19 septembrie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în Dosarul nr. 1.785/1/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 1 noiembrie 2017, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 83 alin. (1) lit. b) din Codul penal și art. 88 alin. (3) din Codul penal, s-a stabilit că: *„În ipoteza săvârșirii unei noi infracțiuni intenționate în termenul de supraveghere al amânării aplicării unei pedepse, atât pronunțarea soluției de condamnare pentru noua infracțiune, cât și revocarea amânării aplicării pedepsei anterioare sunt obligatorii.”*

V.3. **Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului**

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

V.4. **Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale a României**

Prin Decizia nr. 691 din 24 noiembrie 2016 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 89 alin. (1) din Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 14 februarie 2017, la paragraful 15, instanța de contencios constituțional a statuat următoarele:

„(...) Analizând gramatical dispozițiile legale anterior enumerate, Curtea a constatat că, în cuprinsul acestora, legiuitorul a folosit, în cazul reglementării instituției amânării aplicării pedepsei, sintagma «persoana față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei», având în vedere că această formă de individualizare nu presupune condamnarea inculpatului, aplicarea unei pedepse sau decăderi, interdicții ori incapacități ce ar putea decurge din infracțiunea săvârșită. În cazul reglementării suspendării executării pedepsei sub supraveghere și a liberării condiționate, au fost folosite sintagme precum «cel condamnat» și «persoana condamnată», întrucât formele de individualizare a pedepsei analizate presupun pedepsirea persoanei care a săvârșit o infracțiune, pedeapsă care, însă, nu se execută în stare de detenție (...)”.

VI. **Opinia specialiștilor consultați**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Opinia juridică exprimată de **Centrul de Cercetări în Științe Penale din cadrul Universității de Vest din Timișoara — Facultatea de Drept** este în sensul că, în înțelesul art. 89 alin. (1) din Codul penal, instanța **va dispune anularea amânării aplicării pedepsei în ipoteza în care, pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere, s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei, urmând să condamne inculpatul pentru infracțiunea inițială și, aplicând dispozițiile legale privind pluralitatea de infracțiuni incidente în speță, să dispună executarea pedepsei.**

În susținerea punctului de vedere s-a arătat că, deși operațiunea de individualizare judiciară a pedepsei presupune logic și etapizat parcurgerea a trei pași — stabilirea, aplicarea și executarea pedepsei — acești pași sunt distincți, stabilirea nepresupunând în mod necesar și aplicarea pedepsei, iar aplicarea nepresupunând în mod necesar și executarea pedepsei.

Acest lucru face posibilă existența unor forme de individualizare judiciară a pedepsei, precum: renunțarea la aplicarea pedepsei (în cazul căreia instanța nici măcar nu stabilește pedeapsa), amânarea aplicării pedepsei (în cazul căreia instanța, deși stabilește pedeapsa, nu o aplică) sau suspendarea executării pedepsei sub supraveghere (în cazul căreia instanța stabilește pedeapsa, o aplică și dispune suspendarea executării acesteia sub supraveghere pe parcursul unui termen).

Art. 89 alin. (1) din Codul penal prevede că, în cazul comiterii unei noi infracțiuni descoperite pe parcursul termenului de supraveghere al amânării aplicării pedepsei, dacă pentru această nouă infracțiune s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, amânarea aplicării pedepsei se anulează, fiind incidente, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară. Cu alte cuvinte, legiuitorul pare a fi condiționat anularea amânării aplicării pedepsei de aplicarea pedepsei închisorii pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere.

Așadar, la prima vedere, anularea amânării aplicării pedepsei nu ar fi posibilă dacă pentru infracțiunea descoperită s-ar fi dispus amânarea aplicării pedepsei, deoarece, în cazul acestei instituții (n.n. amânarea aplicării pedepsei), pedeapsa nu se aplică, ci doar se stabilește, iar pe de altă parte hotărârea prin care se dispune amânarea aplicării pedepsei nu este hotărâre de condamnare. Deci, nu ar exista niciun impediment în menținerea amânării inițiale.

Pe de altă parte, s-a susținut că nu există niciun text legal care să interzică expres posibilitatea dispunerii, pentru două infracțiuni distincte, a amânării aplicării pedepsei, cu consecința curgerii în paralel a două termene de supraveghere.

Mai mult, conform dispozițiilor art. 89 alin. (2) din Codul penal, dacă, după ce s-a dispus anularea amânării aplicării pedepsei, forma de pluralitate de infracțiuni identificată de instanță este concursul, aceasta poate dispune amânarea aplicării pedepsei rezultante, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 83 din Codul penal, iar dacă se dispune amânarea aplicării pedepsei, termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior amânarea aplicării pedepsei.

S-a mai arătat că dispozițiile procedurale cu caracter special în materia anulării amânării aplicării pedepsei — art. 582 alin. (3) din Codul de procedură penală — vin în contradicție cu prevederile art. 89 din Codul penal, deoarece stabilesc imperativ că, în cazul în care instanța dispune anularea amânării aplicării pedepsei, aceasta va dispune condamnarea inculpatului și executarea pedepsei stabilite prin hotărârea de amânare, aplicând apoi, după caz, dispozițiile cu privire la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.

Aceste dispoziții stabilesc, pe de o parte, că este obligatorie o hotărâre de condamnare pentru infracțiunea anterioară (pentru care se dispusese inițial amânarea pedepsei), iar pe de altă parte, că trebuie dispusă executarea acelei pedepse.

Deși textul stabilește că se va face ulterior aplicarea concursului sau a altei forme de pluralitate de infracțiuni, rezultanta ar presupune cu necesitate condamnarea și apoi

executarea. În tăcerea textului, executarea ar putea fi doar în detenție sau cu suspendare sub supraveghere (ca mijloc de individualizare a executării pedepsei, hotărârea de suspendare fiind o hotărâre de condamnare).

Art. 582 din Codul de procedură penală se referă la pedeapsa pentru infracțiunea inițială, nestabilind nimic în legătură cu rezultanta în legătură cu a cărei cuantificare se trimite la dispozițiile concursului de infracțiuni/recidivă sau pluralitate intermediară. Dar, în analiza formulării obligatorii a textului în legătură cu o pedeapsă ce ar trebui să intre în componenta rezultantei ce urmează a se calcula după anularea amânării aplicării pedepsei, concluzia este că și rezultanta trebuie să fie rezultatul unei condamnări și al aplicării unei pedepse ce urmează a fi executată. Altfel, textul nu ar avea nicio logică.

S-a concluzionat în sensul că problema principală o reprezintă eroarea de redactare a art. 89 din Codul penal sau a art. 582 din Codul de procedură penală, eroare care, deși a fost semnalată în doctrină, nu a fost remediată de legiuitor printr-o intervenție legislativă.

S-a subliniat faptul că, „până la remedierea legislativă a neconcordanțelor (n.n. art. 89 din Codul penal și art. 582 din Codul de procedură penală), întrucât intenția legiuitorului nu poate fi decât ca instituțiile reglementate să își producă efectele specifice, urmează ca, în practica judiciară, să se aplice aceste dispoziții în spiritul lor.

În ceea ce privește reglementarea obligativității soluției de condamnare în situația prevăzută de art. 89 din Codul penal, în doctrină s-a susținut că o aplicare formală a dispozițiilor art. 582 alin. (3) din Codul de procedură penală poate genera o încălcare a dreptului la un proces echitabil prin discriminare (art. 14 coroborat cu art. 6 din CEDO), întrucât, în cazul anulării, fac imposibilă amânarea aplicării pedepsei rezultante, chiar dacă ar fi îndeplinite condițiile prevăzute de art. 83 din Codul penal, pentru persoanele pentru care se descoperă pluralitatea de infracțiuni după rămânerea definitivă a soluției de amânare a aplicării pedepsei, cu toate că această soluție poate fi aplicată dacă aceleași infracțiuni au fost judecate în același dosar”.¹

VII. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra chestiunii de drept supuse dezlegării, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a opinat în sensul că sesizarea este inadmisibilă, deoarece întrebarea supusă dezlegării nu reprezintă o veritabilă problemă de drept și nu este îndeplinită nici condiția ca soluționarea cauzei pe fond să depindă de dezlegarea dată acesteia.

Astfel, în urma analizei de admisibilitate a sesizării, efectuată în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, a rezultat că instanța de trimitere este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, iar problema de drept a cărei dezlegare se solicită nu a mai fost supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție, nestatuându-se asupra ei printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Totodată, din modul de formulare a întrebării, precum și din argumentele prezentate în susținerea punctului de vedere, s-a susținut că instanța de trimitere are o dezlegare neîndoielnică a problemei de drept, ceea ce se urmărește fiind o confirmare a soluției ce se prefigurează în cauză.

În concret, s-a susținut că întrebarea formulată urmărește a lămuri incidența anulării aplicării pedepsei, reglementată de art. 89 alin. (1) din Codul penal, în ipoteza în care, pentru infracțiunea descoperită în cursul termenului de supraveghere, s-a pronunțat tot o soluție de amânare a aplicării pedepsei.

¹ Postelnicu, C. Meceanu, Comentariu la art. 582 din Codul de procedură penală în M. Udroui (coord.), *Codul de procedură penală. Comentariu pe articole*, ediția 3, Editura C.H. Beck, București, 2020, p. 2940.

Potrivit dispozițiilor art. 89 din Codul penal, anularea amânării pedepsei se dispune, dacă sunt întrunite, cumulativ, următoarele condiții:

— persoana față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei să fi săvârșit, anterior rămânerii definitive a hotărârii, o altă infracțiune;

— infracțiunea să fie descoperită în termenul de supraveghere;

— pentru această infracțiune se aplică o pedeapsă cu închisoarea, chiar după împlinirea termenului de supraveghere.

Din încheierea de sesizare a rezultat că intimatului S.F. i-au fost stabilite definitiv, în două cauze distincte, două pedepse de câte 8 luni închisoare pentru comiterea a două infracțiuni, prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, a căror aplicare a fost amânată.

Cea de-a doua infracțiune a fost săvârșită la data de 21 iulie 2019, respectiv după rămânerea definitivă a primei hotărâri (25 octombrie 2017) și înlăuntrul termenului de supraveghere stabilit în cuprinsul acesteia (acest termen urma să expire la data de 24 octombrie 2019).

În consecință, s-a apreciat că amânarea aplicării pedepsei dispuse prin Sentința penală nr. 916 din 24 iunie 2021 a Judecătorei Cluj-Napoca este nelegală, întrucât încalcă Decizia nr. 24/2017 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 1 noiembrie 2017), prin care s-a statuat, cu caracter obligatoriu, că, în ipoteza săvârșirii unei noi infracțiuni intenționate în termenul de supraveghere al amânării aplicării unei pedepse, atât pronunțarea soluției de condamnare pentru noua infracțiune, cât și revocarea amânării aplicării pedepsei anterioare sunt obligatorii.

Întrucât, la data judecării celei de-a doua cauze, instanța nu a cunoscut existența primei hotărâri prin care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei, s-a susținut că remediul procesual aplicabil în cauză va fi cel reglementat de art. 582 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală.

În această ipoteză, s-a apreciat că va produce efecte Decizia nr. 24/2017 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, soluția ce ar putea fi pronunțată fiind cea prevăzută de art. 582 alin. (3) din Codul de procedură penală coroborat cu art. 88 alin. (3) din Codul penal, texte de lege care impun obligatoriu revocarea amânării aplicării pedepsei și condamnarea.

Aplicarea art. 89 alin. (1) din Codul penal este una pur formală și nu reprezintă o veritabilă problemă de drept, fiind singurul remediu posibil pentru înlăturarea amânării aplicării pedepsei dispuse prin Sentința penală nr. 916 din 24 iunie 2021 a Judecătorei Cluj-Napoca și pentru a se putea stabili tratamentul sancționator specific pluralității de infracțiuni identificate.

Prin urmare, întrucât dispoziția legală menționată nu produce efecte concrete privind modalitatea de stabilire a pedepsei rezultante aplicabile intimatului S.F., s-a apreciat că problema de drept relevată nu influențează soluția ce ar putea fi pronunțată în cauză și s-a solicitat respingerea sesizării Tribunalului Cluj ca inadmisibilă.

VIII. **Opinia judecătorului-raportor**

Soluția propusă de judecătorul-raportor a fost aceea de respingere, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Tribunalul Cluj — Secția penală în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept invocate.

În esență, s-a reținut că problema a cărei dezlegare se solicită nu constituie o veritabilă și dificilă chestiune de drept, care să necesite o dezlegare cu valoare de principiu din partea instanței supreme, iar soluționarea pe fond a contestației cu care a fost investit Tribunalul Cluj — Secția penală nu depinde de lămurirea chestiunii ce face obiectul prezentei sesizări.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție, examinând sesizarea formulată de Tribunalul Cluj, raportul întocmit de

judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

IX.1. **Dispoziții relevante**

Codul penal

„**Articolul 39** — Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni

(1) În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică pedeapsa, după cum urmează:

(...) b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite (...);

Articolul 40 — Contopirea pedepselor pentru infracțiuni concurente

(1) Dacă infractorul condamnat definitiv este judecat ulterior pentru o infracțiune concurentă, se aplică dispozițiile art. 39.

(2) Dispozițiile art. 39 se aplică și în cazul în care, după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constată că cel condamnat mai suferise o condamnare definitivă pentru o infracțiune concurentă (...).

Articolul 89 — Anularea amânării aplicării pedepsei

(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus amânarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, amânarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.

(2) În caz de concurs de infracțiuni, instanța poate dispune amânarea aplicării pedepsei rezultante dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 83. Dacă se dispune amânarea aplicării pedepsei, termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior amânarea aplicării pedepsei.”

Codul de procedură penală

„**Articolul 582** — Revocarea sau anularea amânării aplicării pedepsei

(1) Asupra revocării sau anulării amânării aplicării pedepsei se pronunță, din oficiu sau la sesizarea procurorului sau a consilierului de probațiune, instanța care judecă ori a judecat în primă instanță infracțiunea ce ar putea atrage revocarea sau anularea. (...)

(3) Dacă constată că sunt îndeplinite condițiile art. 88 sau 89 din Codul penal, instanța, anulând sau, după caz, revocând amânarea aplicării pedepsei, dispune condamnarea inculpatului și executarea pedepsei stabilite prin hotărârea de amânare, aplicând apoi, după caz, dispozițiile cu privire la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.”

IX.2. **Cu privire la admisibilitatea sesizării:**

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit, în art. 475 din Codul de procedură penală, posibilitatea anumitor instanțe, inclusiv a tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecării, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

În consecință, pentru a fi admisibilă o asemenea sesizare, trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție

prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă, în prezent, obiectul unui recurs în interesul legii.

De asemenea, din economia dispozițiilor legale invocate reiese că admisibilitatea sesizării este condiționată, în mod esențial, de existența unei veritabile probleme de drept, care să facă necesară o rezolvare de principiu prin pronunțarea unei hotărâri prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție, aceasta constituind, de fapt, premisa fundamentală ce justifică intervenția instanței supreme prin mecanismul de unificare a practicii judiciare instituit de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală.

În speță, se constată că este îndeplinită condiția privind existența unei cauze *pendinte* aflate în curs de judecată în ultimă instanță, *Tribunalul Cluj — Secția penală fiind investit cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță*, și anume a contestației formulate de intimatul Ș.F. împotriva Sentinței penale nr. 1.248/5.10.2021 a Judecătoria Cluj-Napoca, prin care s-a admis sesizarea Compartimentului executări penale din cadrul Judecătoria Cluj-Napoca și s-a dispus anularea amânării aplicării pedepsei de 8 luni închisoare.

Totodată, chestiunea ce formează obiectul întrebării cu care a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

Celelalte cerințe impuse de art. 475 din Codul de procedură penală nu sunt însă îndeplinite în cauză, întrucât nu există o veritabilă problemă de drept care să necesite o dezlegare cu valoare de principiu din partea instanței supreme, iar soluționarea pe fond a contestației cu care a fost investit Tribunalul Cluj — Secția penală nu depinde de lămurirea chestiunii ce face obiectul prezentei sesizări.

Astfel, sub acest din urmă aspect, este de menționat că, în jurisprudența sa, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a statuat asupra înțelesului ce trebuie atribuit sintagmei „problemă de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei”, arătând că „admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție, trebuie să existe o relație de dependență, în sensul că decizia Înaltei Curți pronunțată în procedura prevăzută de art. 476 și 477 din Codul de procedură penală să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului” (Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 7 iulie 2014).

Ulterior, considerentele Deciziei nr. 11 din 2 iunie 2014 au fost preluate de Înalta Curte de Casație și Justiție și în cuprinsul altor hotărâri date în procedura reglementată de dispozițiile art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, prin care au fost respinse, ca inadmisibile, sesizările cu care instanța supremă a fost investită, relevante fiind deciziile: nr. 17 din 1 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; nr. 19 din 15 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 769 din 23 octombrie 2014; nr. 24 din 6 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 11 noiembrie 2014; nr. 7 din 17 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 25 mai 2015; nr. 26 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 2 februarie 2016; nr. 28 din

29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 9 decembrie 2015; nr. 1 din 25 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 februarie 2017; nr. 20 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 10 iulie 2017; nr. 9 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 696 din 9 august 2018; nr. 11 din 12 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 907 din 29 octombrie 2018; nr. 14 din 26 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 988 din 22 noiembrie 2018; nr. 7 din 21 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 10 mai 2019; nr. 21 din 29 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 981 din 5 decembrie 2019; nr. 21 din 7 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 4 februarie 2021; nr. 12 din 18 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 7 aprilie 2021; nr. 17 din 17 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 18 mai 2021; nr. 68 din 29 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 19 ianuarie 2022; nr. 83 din 8 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 21 februarie 2022 și nr. 1 din 27 ianuarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 3 martie 2022.

Din modalitatea de definire a acestei cerințe de admisibilitate a sesizării consacrate în jurisprudența constantă a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală reiese că relația de dependență dintre interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin intermediul mecanismului de unificare a practicii judiciare reglementat de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, și rezolvarea pe fond a cauzei se verifică prin aptitudinea respectivei interpretări de a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul în care a fost formulată întrebarea prealabilă, un asemenea raport de conexitate neexistând în acele situații în care, oricare ar fi dezlegarea dată problemei de drept de către instanța supremă, aceasta nu va avea nicio influență asupra soluției pe fond a litigiului.

Or, în cauză, se constată că lămurirea aspectului ce formează obiectul sesizării cu care a fost investit Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nu poate avea nicio înrăurire asupra deciziei ce va fi luată pe fondul contestației înregistrate pe rolul Tribunalului Cluj — Secția penală, neexistând legătura de dependență necesară dintre chestiunea de drept supusă interpretării și modul de rezolvare a contestației, cerută în mod obligatoriu de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

În această ordine de idei, raportat la situația de fapt reținută în speță, se constată că, prin două hotărâri judecătorești distincte, s-au stabilit în sarcina intimatului Ș.F. două pedepse cu închisoarea pentru săvârșirea a două infracțiuni de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, dispunându-se amânarea aplicării acestor pedepse, deși cea de-a doua infracțiune a fost comisă în cursul termenului de supraveghere al primei amânări a aplicării pedepsei.

În consecință, se constată că aplicarea dispozițiilor art. 89 alin. (1) din Codul penal este una pur formală și nu produce efecte concrete în ceea ce privește modalitatea de stabilire a pedepsei rezultante, așa încât problema de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție nu influențează soluția ce ar putea fi pronunțată în cauză de titularul sesizării.

Față de considerentele expuse mai sus, se constată că lămurirea chestiunii ce formează obiectul întrebării prealabile nu se repercutează în niciun fel și nu poate avea vreo înrăurire asupra deciziei ce va fi luată pe fondul contestației înregistrate pe rolul Tribunalului Cluj — Secția penală, neexistând legătura de dependență necesară dintre problema de drept supusă interpretării și modul de rezolvare a cauzei aflate pe rolul instanței în ultimul grad de jurisdicție, aspect ce determină

inadmisibilitatea sesizării pentru neîndeplinirea uneia dintre condițiile cumulative prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

Deopotrivă, nu este întrunită nici cerința referitoare la existența unei veritabile probleme de drept care să necesite o dezlegare cu valoare de principiu din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Din acest punct de vedere se constată că, prin Decizia nr. 5 din 10 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016 (ale cărei considerente au fost reluate, apoi, în deciziile nr. 6 din 2 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 15 aprilie 2016; nr. 19 din 27 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 1 noiembrie 2016; nr. 20 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 10 iulie 2017; nr. 27 din 12 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 22 ianuarie 2018; nr. 5 din 21 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 15 mai 2019; nr. 19 din 29 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 12 februarie 2020 și nr. 68 din 29 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 19 ianuarie 2022), Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit că „scopul unei asemenea proceduri este de a da dezlegări asupra unor probleme veritabile și dificile de drept. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție conform art. 475 din Codul de procedură penală trebuie efectuată doar în situația în care, în cursul soluționării unei cauze penale, se pune problema interpretării și aplicării unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea da naștere mai multor soluții. Interpretarea urmărește cunoașterea înțelesului exact al normei, clarificarea sensului și scopului acesteia (...). Hotărârile prealabile trebuie pronunțate numai în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale, constituind o dezlegare de principiu a unei probleme de drept. În egală măsură, sesizarea trebuie să vizeze exclusiv probleme de interpretare a legii, și nu elemente particulare ale cauzei deduse judecătii”.

Per a contrario, procedura nu poate fi folosită în cazul în care aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident încât nu lasă loc de îndoială (deciziile nr. 19 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 29 iunie 2017; nr. 5 din 10 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016; nr. 6 din 2 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 15 aprilie 2016; nr. 20 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542

din 10 iulie 2017 și nr. 2 din 8 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2018).

În concret, din modalitatea de formulare a întrebării adresate Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, dar și din mențiunile inserate de instanța de trimitere în cuprinsul Încheierii de sesizare din 9 februarie 2022 rezultă că problema ce se solicită a fi lămurită nu este susceptibilă de a primi o rezolvare de principiu printr-o hotărâre pronunțată în condițiile art. 477 din Codul de procedură penală.

Astfel, instanța de trimitere, fără a semnală dificultăți de interpretare a dispozițiilor supuse dezlegării, urmărește de la Înalta Curte de Casație și Justiție o confirmare a soluției ce se prefigurează în cauza cu care a fost investită, și nu o dezlegare a unei probleme de drept ce impune apelarea la mecanismul de asigurare a unei practici judiciare unitare, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Or, procedura pronunțării unei asemenea hotărâri este condiționată de existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei în care s-a dispus sesizarea, nefiind permis a se apela la acest mijloc legal în scopul de a primi de la instanța supremă rezolvarea în concret a speței prin confirmarea sau infirmarea soluției ce se prefigurează în cauză.

Se constată așadar că problema de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție nu reprezintă o veritabilă chestiune de drept, deoarece nu există o reală neclaritate, lecturarea normelor juridice incidente fiind suficientă pentru a înțelege voința legiuitorului, fără a fi necesară o dezlegare din partea instanței supreme.

În consecință, raportat la toate argumentele expuse anterior, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală constată că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate reglementate de art. 475 din Codul de procedură penală, constând în existența unei veritabile probleme de drept care să necesite o dezlegare cu valoare de principiu din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție și a unei relații de dependență între lămurirea chestiunii supuse interpretării și soluționarea pe fond a cauzei cu care a fost investită instanța de trimitere, motiv pentru care, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală, sesizarea este inadmisibilă.

Constatând neîndeplinite condițiile de admisibilitate menționate de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte nu va proceda la analizarea pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, urmând a respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Cluj — Secția penală.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Cluj — Secția penală, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în înțelesul art. 89 alin. (1) din Codul penal, este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei în ipoteza în care, pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere, s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei.”
Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.
Pronunțată în ședință publică astăzi, 25 mai 2022.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **DANIEL GRĂDINARU**

Magistrat-asistent,
Adina Andreea Ciuhan Teodoru

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

HOTĂRÂREA din 16 noiembrie 2021 în Cauza Toma împotriva României

Strasbourg
(Cererea nr. 19.146/18)

Hotărârea este definitivă. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Toma împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din: Gabriele Kucsko-Stadlmayer, președinte, Iulia Antoanella Motoc, Pere Pastor Vilanova, judecători, și Ilse Freiwirth, grefier adjunct de secție, având în vedere cererea (nr. 19.146/18) îndreptată împotriva României, prin care trei resortisanți ai acestui stat, domnii Ștefan Toma și Laurențiu Toma și doamna Elena-Luminița Toma („reclamanții”), au sesizat Curtea în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) la 12 aprilie 2018, având în vedere decizia de a aduce prezenta cerere la cunoștința Guvernului României („Guvernul”), având în vedere observațiile părților, după ce a deliberat în camera de consiliu, la 19 octombrie 2021, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

INTRODUCERE

1. Implicați într-o dispută, reclamanții au fost răniți și sancționați pentru participare la o încăierare. Aceștia susțin că au fost supuși la rele tratamente de către mai multe alte persoane particulare și că nu a fost efectuată nicio anchetă efectivă în acest sens. De asemenea, denunță inechitatea procedurii în urma căreia au fost sancționați. Aceștia invocă art. 3 și art. 6 § 1 din Convenție.

ÎN FAPT

2. Reclamanții, toți membrii aceleiași familii, s-au născut în 1967, 1969 și, respectiv 1995. Locuiesc în București. Au fost reprezentați de domnul A. Grigorescu, avocat în București.

3. Guvernul a fost reprezentat de agenții guvernamentale, doamna C. Brumar și, cel mai recent, doamna O.F. Ezer, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

4. La 5 mai 2013, în jurul orei 21.00, a izbucnit pe stradă o altercație între reclamanți și mai multe alte persoane. Factorul declanșator a fost distrugerea autovehiculului reclamanților de către un terț.

5. Reclamanții au apelat serviciul medical de urgență și poliția. Întrucât presupuși agresori părăsiseră locul faptei, poliția a luat primele declarații reclamanților. Aceștia au afirmat că au fost victimele unui agresiuni și au precizat că l-au recunoscut printre agresori pe unul dintre vecinii lor, G.I. Reclamanții au fost transportați cu ambulanța la spital pentru a primi primul ajutor.

I. Documente medicale

6. Primul reclamant a fost tratat în spital pentru contuzii la nivelul capului, brațelor și picioarelor. Principala leziune a constat în ruptura unui mușchi al piciorului, care a necesitat punerea în ghips.

7. Primul reclamant a fost examinat de mai multe ori de medici legiști, care au considerat că rănilor pe care le prezenta fuseseră provocate în data de 5 mai 2013 prin loviri aplicate cu obiecte ascuțite și contondente și că necesitau între 14 și 16 zile de îngrijiri medicale.

8. A doua reclamantă — soția primului reclamant — a fost tratată în spital pentru contuzii la nivelul capului, abdomenului și picioarelor. Medicul legist care a examinat-o a considerat că leziunile fuseseră provocate în data de 5 mai 2013 de loviri aplicate cu un obiect contondent și că necesitau 2 sau 3 zile de îngrijiri medicale.

9. Al treilea reclamant — fiul primilor doi reclamanți — a fost tratat în spital pentru contuzii la nivelul capului, brațelor și genunchilor. Medicul legist care l-a examinat a considerat că aceste leziuni fuseseră provocate în data de 5 mai 2013 de

lovituri aplicate cu sau ca reacție la un obiect contondent și că necesitau 7 sau 8 zile de îngrijiri medicale.

10. G.I. a fost, de asemenea, examinat de un medic legist. S-a constatat că prezenta o leziune la nivelul capului și o echimoză la nivelul brațului, care necesitau 8 sau 9 zile de îngrijiri medicale.

II. Ancheta privind faptele din 5 mai 2013

11. Poliția a întocmit un proces-verbal de constatare a distrugerii autovehiculului reclamanților. A consemnat, de asemenea, primele declarații ale părților în cauză (supra, pct. 5).

12. La 6 mai 2013, poliția l-a audiat pe G.I. Acesta a declarat că, cu o zi înainte, în timp ce se îndrepta cu prietena sa către domiciliul său, a asistat la un conflict între vecinii de pe strada sa. A negat că a participat la respectivul conflict și a susținut că, fără niciun motiv, primul reclamant l-a lovit în cap cu un scaun. Audiata la rândul său de poliție, prietena lui G.I. a confirmat versiunea faptelor prezentată de acesta.

13. La 7 și la 24 mai 2013, poliția l-a audiat pe C.N., persoana despre care se presupunea că a distrus mașina reclamanților. Versiunea acestuia asupra faptelor era următoarea. La 5 mai, în timp ce se întorcea la domiciliul său, extrem de beat, a căzut peste o mașină parcată pe stradă, ceea ce a declanșat alarma autovehiculului. Primii doi reclamanți au ieșit din casă și l-au lovit. A căzut la pământ și nu și-a recăpătat cunoștința decât mai târziu, seara. Nu mai era nicio altă persoană pe stradă. C.N. a precizat că intenționa să efectueze un examen medico-legal.

14. Audiata de poliție la 9 mai 2013, reclamanții au solicitat începerea unei anchete penale astfel încât agresorii lor să poată fi găsiți și pedepsiți. S-au constituit părți civile.

15. Versiunea lor asupra faptelor era următoarea. C.N. le-a vandalizat mașina și a încercat să fure bijuteriile purtate de a doua reclamantă. Un grup de peste zece persoane care veniseră să îl ajute pe C.N. i-au atacat în acel moment. Printre persoane, i-au recunoscut pe trei dintre vecinii lor: G.I., C.A. și D.C. Nu cunoșteau identitatea celorlalți agresori, dar erau capabili să îi recunoască. Agresorii i-au lovit cu pumnii și picioarele până când și-au pierdut cunoștința.

16. Audiata din nou de poliție la 10 mai, primul reclamant a declarat că s-a refugiat în curtea unei case după ce G.I. l-a bătut cu o sticlă, împreună cu membrii familiei sale, și că în această curte a găsit un scaun și, în stare de legitimă apărare, a utilizat scaunul respectiv pentru a-l lovi pe G.I.

17. La 22 mai 2013, poliția a deschis o anchetă cu privire la tentativa de tâlhărie asupra bijuteriilor celei de-a doua reclamante.

18. Audiata de poliție la 26 mai, C.A. a declarat că nu îi cunoștea pe reclamantii și că nu a participat la încăierarea din 5 mai.

19. Poliția a audiat opt rezidenți, martori oculari ai faptelor. Aceștia au indicat că primii doi reclamantii și-au părăsit locuința după declanșarea alarmei autovehiculului.

20. Unii martori au afirmat că cei doi reclamantii l-au bătut pe C.N., în timp ce alții au declarat că nu au asistat la acte de violență. Potrivit mărturiilor, un grup de cel puțin zece persoane s-a deplasat dinspre casa lui G.I. spre cea a reclamantilor. A avut loc o încăierare. Reclamantii au fost loviți, iar primul reclamant l-a lovit pe G.I. în cap cu un scaun. Mai mulți martori au afirmat că i-au recunoscut pe D.C. și G.I. printre atacatorii reclamantilor.

21. La 26 mai 2013, doi polițiști s-au prezentat la domiciliul lui D.C. pentru a-i lua o declarație. D.C. fiind absent, au întocmit un proces-verbal în care se indica faptul că era plecat în străinătate și că data întoarcerii sale nu era cunoscută.

22. La 30 mai 2016, poliția a modificat încadrarea juridică a faptelor, considerând că trebuia ca acestea să fie examinate din perspectiva infracțiunii de încăierare.

23. La 14 iunie 2017, parchetul de pe lângă judecătoria de sector competentă din București a considerat că din declarațiile martorilor rezulta că reclamantii participaseră la o încăierare. Cu toate acestea, a considerat că era vorba despre un conflict spontan între vecini și, având în vedere consecințele, nu exista niciun interes public de a continua urmărirea penală.

24. Prin urmare, în temeiul art. 181 și art. 91 din Codul penal, a decis clasarea dosarului și încetarea urmăririi penale și a aplicat celor trei reclamantii, lui G.I. și lui C.N. o amendă administrativă de 500 de lei, adică aproximativ 100 de euro (EUR) pentru fiecare dintre ei.

25. La 24 iulie 2017, parchetul nu a permis reclamantilor să consulte dosarul.

26. Reclamantii au contestat soluția de clasare și au solicitat redeschiderea anchetei. Aceștia s-au plâns cu privire la faptul că ancheta fusese superficială, iar plângerea lor privind acte de violență voluntare nu fusese deloc cercetată. Au negat că participaseră la o încăierare, au afirmat că fuseseră victime ale unui agresiuni și s-au plâns că anchetatorii nu îi identificaseră pe autorii infracțiunilor pentru ca aceștia să fie pedepsiți. De asemenea, au contestat credibilitatea mai multor martori pe ale căror declarații se bazase decizia parchetului. În cele din urmă, au susținut că nici nu fuseseră informați despre desfășurarea anchetei, nici nu li se permisesse să consulte dosarul înainte ca acesta să fie înscris pe rolul instanței.

27. Prin Încheierea din 15 noiembrie 2017, judecătorul de cameră preliminară de la judecătoria de sector competentă din București a confirmat ordonanța de clasare. S-a considerat despre concluzia parchetului că era conformă cu înscrisurile aflate la dosar.

28. Cu toate acestea, a dispus continuarea anchetei privind distrugerea autoturismului reclamantilor.

CADRUL JURIDIC INTERN RELEVANT

29. În versiunea sa în vigoare la data faptelor, Codul penal conținea următoarele dispoziții:

Art. 181

„(1) Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă prin atingerea minimă adusă uneia din valorile apărute de lege și prin conținutul ei concret, fiind lipsită în mod vădit de importanță, nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni. [...]

(3) În cazul faptelor prevăzute în prezentul articol, procurorul sau instanța aplică una din sancțiunile cu caracter administrativ prevăzute în art. 91.”

Art. 91

„Când instanța dispune înlocuirea răspunderii penale [cu răspunderea administrativă], aplică una din următoarele sancțiuni cu caracter administrativ: [...]

c) amendă de la 10 la 1.000 lei.”

Art. 322

„Participarea la o încăierare între mai multe persoane se pedepsește cu închisoare [...] sau cu amendă.”

30. În versiunea sa în vigoare la data faptelor, Codul de procedură penală conținea următoarele dispoziții:

Art. 341

„(6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate; [...]

(8) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) este definitivă.”

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 din Convenție

31. Reclamantii consideră că nu a fost desfășurată o anchetă efectivă cu privire la violențele pe care le-au suferit la 5 mai 2013. Aceștia invocă art. 3 din Convenție, redactat după cum urmează:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

32. Constatând că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate în sensul art. 35 din Convenție, Curtea îl declară admisibil.

B. Cu privire la fond

33. Reclamantii consideră că ancheta a fost superficială. Aceștia afirmă că nu au fost asociați la anchetă și că nu au avut acces la dosar.

34. Pe baza concluziilor autorităților interne, Guvernul afirmă că, în opinia sa, ancheta a fost completă. Indică, în acest sens, faptul că a permis să se stabilească participarea reclamantilor la o încăierare pentru care erau parțial răspunzători.

35. Curtea reamintește că art. 3 din Convenție implică pentru autoritățile naționale datoria de a efectua o anchetă oficială efectivă atunci când o persoană invocă, în mod „întemeiat”, că a fost victima unor acțiuni contrare art. 3 și comise în circumstanțe suspecte, indiferent de calitatea persoanelor în chestiune (*M.C. împotriva Bulgariei*, nr. 39.272/98, pct. 151—153, CEDO 2003-XII, și *Macovei și alții împotriva României*, nr. 5.048/02, pct. 46, 21 iunie 2007). În ceea ce privește tratamentul aplicat de persoane particulare, Curtea a concluzionat, în repetate rânduri, că art. 3 se aplică cazurilor de rele tratamente comise cu intenție, inclusiv în cazul vătămarilor în timpul unei încăierări, considerând că faptele în cauză erau de natură să provoace victimei sentimente de umilire și înjosire [*Nicolae Virgiliu Tănase împotriva României* (MC), nr. 41.720/13, pct. 119, 25 iunie 2019, și jurisprudența citată].

36. În speță, constată de la bun început că reclamantii au prezentat ulterior faptelor leziunile care au fost constatate de medici și care au condus la întocmirea de certificate medicale (supra, pct. 6—9). Având în vedere leziunile corporale care au necesitat mai multe zile de îngrijiri medicale (supra, pct. 7, 8 și 9), Curtea consideră că atingerea dovedită adusă integrității lor corporale este suficientă pentru a atinge pragul de gravitate necesar pentru a intra în domeniul de aplicare al art. 3 din Convenție.

37. Observă, de asemenea, că reclamantii au formulat o plângere penală în care s-au constituit părți civile pentru a obține despăgubiri pentru astfel de violențe (supra, pct. 14).

38. Cu toate acestea, constată că nu a fost inițiată nicio anchetă având ca subiect aceste violențe: singurele anchete care au fost efectuate priveau pretinsul furt cu violență al bijuteriilor celei de-a doua reclamante (supra, pct. 17).

39. În special, autoritățile de anchetă nu au încercat să identifice persoanele care i-au vătămat pe reclamantii sau să stabilească circumstanțele exacte în care au fost vătămați reclamantii.

40. De asemenea, Curtea observă că, după reîncadrarea juridică a faptelor la 30 mai 2016 (supra, pct. 22), nu a mai avut loc nicio anchetă, iar parchetul a pronunțat în cele din urmă, la 14 iunie 2017, clasarea (supra, pct. 23). În plus, reclamantii nu au fost asociați în anchetă, întrucât parchetul a refuzat să îi lase să ia cunoștință despre înscrisurile aflate la dosar (supra, pct. 25).

41. Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că modul în care s-a desfășurat procedura penală în speță nu a fost conform cu cerințele art. 3.

42. Prin urmare, a fost încălcat art. 3 din Convenție.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 din Convenție

43. Reclamantii se plâng că au fost obligați la plata unei amenzi pentru participarea la o încăierare. Invocă art. 6 § 1 din Convenție, redactat după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa [...]”

A. Cu privire la admisibilitate

44. Guvernul susține că, pe de o parte, reclamantii ar fi putut contesta Încheierea pronunțată la 15 noiembrie 2017 de judecătorul de cameră preliminară și, pe de altă parte, amenda administrativă care le-a fost aplicată nu intră în sfera penală.

45. Reclamantii răspund la aceste argumente că încheierea judecătorului de cameră preliminară era definitivă și că, având în vedere jurisprudența Curții, amenda administrativă trebuie analizată ca fiind o sancțiune cu caracter penal.

46. Curtea constată că, în conformitate cu art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, încheierea judecătorului de cameră preliminară sesizat cu o cale de atac împotriva unei soluții de clasare a parchetului este definitivă (supra, pct. 30).

47. Încheierea din 15 noiembrie 2017 era, așadar, definitivă și, prin urmare, reclamantii nu dispuneau de nicio cale de atac pentru a o contesta.

48. Rezultă că excepția Guvernului privind neepuizarea căilor de atac interne trebuie respinsă.

49. În ceea ce privește argumentul Guvernului potrivit căruia amenda aplicată reclamantelor nu intră sub incidența dreptului penal, Curtea reamintește că, potrivit jurisprudenței sale, existența unei „acuzații în materie penală” trebuie apreciată pe baza a trei criterii, denumite în mod obișnuit „criterii Engel” [Engel și alții împotriva Țărilor de Jos, 8 iunie 1976, pct. 82, seria A nr. 22; a se vedea de asemenea Jussila împotriva Finlandei (MC), nr. 73.053/01, pct. 30—31, CEDO 2006-XIV].

50. În speță, constată că, potrivit art. 322 din Codul penal, reclamantii erau expuși riscului de a primi o pedeapsă cu închisoarea pentru participarea la o încăierare (supra, pct. 28). Observă, de asemenea, că amenda în litigiu a fost dispusă în temeiul unei norme de drept enunțate în Codul penal (supra, pct. 29). Scopul acestei norme este de a asigura ordinea publică prin sancționarea încăierărilor. Ca atare, se adresează tuturor cetățenilor, nu unui grup specific cu un statut special.

51. Pe de altă parte, amenda aplicată reclamantilor nu urmărește repararea pecuniară a unui prejudiciu, ci urmărește, în esență, un obiectiv disuasiv și punitiv.

52. Prin urmare, Curtea consideră că amenda prezintă un caracter punitiv specific sancțiunilor penale.

53. Prin urmare, art. 6 din Convenție este aplicabil în speță sub aspectul său penal.

54. Constatând că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate în sensul art. 35 din Convenție, Curtea îl declarată admisibil.

B. Cu privire la fond

55. Reclamantii se plâng că nu au beneficiat de un proces echitabil. Susțin că li s-a aplicat o amendă pe baza unui dosar la care nu au avut acces (supra, pct. 25), că judecătorul de cameră preliminară nu a ținut seama de argumentele lor și le-a respins plângerea fără a-i asculta în persoană (supra, pct. 28).

56. Guvernul consideră că procedura de contestare a amenzi s-a desfășurat cu respectarea garanțiilor fundamentale ale unui proces echitabil. Afirmă că judecătorul de cameră preliminară a confirmat ordonanța procurorului pe baza unui raționament motivat întemeiat pe înscrisurile aflate la dosarul anchetei.

57. Curtea reamintește că, în cazul în care o instanță este sesizată cu o cauză în fapt și în drept și studiază în ansamblu aspectul vinovăției sau nevinovăției unui justițiabil, caracterul echitabil al procesului impune ca aceasta să nu se pronunțe cu privire la aspectele respective fără a aprecia în mod direct măturile prezentate în persoană de inculpatul care susține că nu a săvârșit fapta considerată infracțiune (*Constantinescu împotriva României*, nr. 28.871/95, pct. 55, CEDO 2000-VIII).

58. Reamintește, de asemenea, că persoanele responsabile cu luarea unei decizii cu privire la vinovăția sau nevinovăția unui inculpat trebuie, în principiu, să fie în măsură să asculte martorii în persoană și să evalueze credibilitatea acestora. Evaluarea credibilității unui martor este o sarcină complexă, care, în general, nu poate fi realizată doar prin simpla citire a declarațiilor scrise (*Dan împotriva Moldovei*, nr. 8.999/07, pct. 33, 5 iulie 2011).

59. În speță, întinderea puterilor judecătorului de cameră preliminară, în calitate de instanță de control a unei ordonanțe de clasare fără trimitere în judecată, este definită la art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală (supra, pct. 30). În conformitate cu acest articol, persoana în cauză poate contesta ordonanța de clasare în fața judecătorului de cameră preliminară. Acesta din urmă este chemat să examineze cauza în fapt și în drept. Astfel, poate confirma sau infirma soluția parchetului sau, mai mult, poate modifica temeiul de drept al acesteia (supra, pct. 30).

60. Prin urmare, Curtea consideră că, atunci când examinează legalitatea și temeinicia soluției parchetului, judecătorul de cameră preliminară se pronunță cu privire la aspectul vinovăției sau nevinovăției justițiabilului în cauză.

61. Revenind la faptele din speță, observă că reclamantii au contestat în fața judecătorului de cameră preliminară temeinicia ordonanței parchetului prin care fuseseră condamnați la plata unei amenzi pentru participarea la o încăierare (supra, pct. 24). Aceștia au pus la îndoială credibilitatea mai multor martori pe ale căror declarații se întemeiasă ordonanța parchetului (supra, pct. 27). În plus, au susținut că ancheta fusese superficială și s-au plâns de refuzul parchetului de a le permite accesul la înscrisurile aflate la dosar (supra, pct. 26 și 27).

62. Judecătorul de cameră preliminară a constatat că concluzia parchetului era conformă cu actele și lucrările dosarului (supra, pct. 28) și a respins plângerea reclamantilor fără a răspunde la niciunul dintre argumentele lor și fără a asculta măcar părțile în cauză (supra, pct. 28).

63. Curtea consideră că, procedând astfel, judecătorul respectiv, care s-a pronunțat în ultimă instanță cu privire la acuzația de participare la o încăierare și a confirmat sancțiunea aplicată reclamantilor, le-a limitat în mod semnificativ dreptul la apărare.

64. În consecință, a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

65. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

66. Reclamantii solicită 383 de euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material suferit. Aceștia arată că această sumă corespunde sumei de 308 EUR pe care au plătit-o cu titlu de amendă, plus 75 de euro reprezentând costul expertizelor medico-legale.

67. Solicită de asemenea 10.000 EUR pentru prejudiciul moral și 4.716 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în cadrul procedurilor desfășurate în fața instanțelor interne și în fața Curții. În susținerea cererii lor, aceștia prezintă chitanțe care atestă plata onorariilor avocatului în valoare totală de 2.716 EUR. Precizează că suma de 2.000 de euro reprezintă „onorarii care trebuie plătite în cazul succesului demersului angajat în fața Curții Europene”.

68. Guvernul se opune acestor pretenții.

69. Curtea constată că reclamantii au suportat cheltuieli medicale pentru constatarea leziunilor suferite și pentru a-și susține plângerea penală (supra, pct. 6—9). Prin urmare, acestea sunt cheltuielile de judecată angajate în procedura în fața instanțelor naționale. Prin urmare, Curtea consideră că trebuie să țină seama de cererea de rambursare a costului expertizelor medico-legale în partea care privește cheltuielile de judecată (supra, pct. 75).

70. În ceea ce privește suma de 308 EUR solicitată cu titlu de rambursare a amenzilor, Curtea a constatat cu certitudine că aceste amenzi fuseseră aplicate reclamantilor în urma unei proceduri care nu a respectat garanțiile unui proces echitabil (supra, pct. 63), dar nu poate specula cu privire la rezultatul respectivei proceduri dacă încălcarea constatată nu ar fi avut loc (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Alexe împotriva României*, nr. 66.522/09, pct. 48, 3 mai 2016).

71. Constatând că Codul de procedură penală permite reexaminarea internă a unui proces în cazul în care Curtea a

constatat o încălcare a drepturilor și libertăților fundamentale ale unui reclamant (*Mischie împotriva României*, nr. 50.224/07, pct. 50, 16 septembrie 2014, și *Pătrașcu împotriva României*, nr. 7.600/09, pct. 58, 14 februarie 2017) și că reclamantii se pot prevala de acest drept dacă doresc, Curtea constată că nu este necesar să se acorde părților în cauză despăgubiri cu titlu de prejudiciu material pentru amenzile pentru care au fost obligați să le plătească.

72. Pe de altă parte, consideră că reclamantii au suferit un prejudiciu moral ca urmare, pe de o parte, a lipsei unei anchete efective privind violențele pe care le-au suferit și, pe de altă parte, a condamnării lor. Având în vedere natura încălcărilor constatate, le acordă 10.000 EUR, plus orice sumă care ar putea fi datorată pentru această sumă cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral.

73. Reamintește, în plus, că, potrivit jurisprudenței sale, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care sunt stabilite realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al nivelului lor.

74. Observă că cererea prezentată de reclamantii cu titlu de cheltuieli de judecată se întemeiază în parte pe un pact *quota litis* în temeiul căruia aceștia s-au angajat să îi plătească avocatului 2.000 de euro în cazul unui „succes în demersul angajat în fața Curții Europene a Drepturilor Omului” (supra, pct. 67). Astfel de acorduri, care dau naștere unor obligații numai între avocat și clientul său, nu pot fi obligatorii pentru Curte, care trebuie să evalueze nivelul cheltuielilor de judecată care trebuie rambursate nu doar în raport cu realitatea costurilor invocate, ci și în raport cu caracterul rezonabil al acestora [*Strand Lobben și alții împotriva Norvegiei* (MC), nr. 37.283/13, pct. 234, 10 septembrie 2019].

75. În speță, ținând seama de documentele de care dispune, Curtea consideră rezonabilă suma de 2.600 EUR pentru toate cheltuielile, plus orice sumă datorată cu titlu de impozit, și o acordă reclamantilor.

76. În sfârșit, consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 3 din Convenție;
3. hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;
4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantilor, în termen de trei luni, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

- (i) 10.000 EUR (zece mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
- (ii) 2.600 EUR (două mii șase sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 16 noiembrie 2021, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din Regulament.

PREȘEDINTE
GABRIELE KUCSKO-STADLMAYER

Grefier adjunct,
Ilse Freiwirth

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.380	380	138
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.

Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

